

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย อาจสรุปประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบของการอ่านภาษาอังกฤษ

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และต้องอาศัยความรู้ ความสามารถหลายอย่าง เป็นพื้นฐาน กาย แอล บอนด์ และ ไมลส์ เอ ทิงเคอร์ (Guy L. Bond and Miles A. Tinker, 1957 : 235) ได้กล่าวถึงสิ่งที่เป็นทักษะพื้นฐานสำหรับการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ความสามารถที่จะ เข้าใจความหมายของคำ
2. ความสามารถที่จะ เข้าใจหน่วยความคิด เพื่อสามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้ เด็กต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด คือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายที่ต่อเนื่องกันเป็นกลุ่ม แทนที่จะอ่านทีละคำ
3. ความสามารถที่จะ เข้าใจประโยค เมื่อเข้าใจคำ และรู้จักอ่านเป็นหน่วยความคิดแล้ว ต้องรู้จักนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์เข้าด้วยกัน จนได้ความหมายเป็นประโยค
4. ความสามารถที่จะ เข้าใจข้อความที่ตัดมาเป็นตอนๆ หมายถึง ความสามารถที่จะ นำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้นๆ มาสัมพันธ์กัน
5. ความสามารถที่จะ เข้าใจเรื่องราว และข้อความที่อ่าน เด็กจะต้องสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ที่มีอยู่ในแต่ละตอน

จี แอล ฟรอส (Jee L. Frost, 1967 : 43) ได้สรุปถึงองค์ประกอบพื้นฐานของกระบวนการอ่าน กับความเข้าใจในการอ่านว่าเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กัน โดยที่ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้คืบหน้าไปข้างหน้าจะต้องใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษา ทั้งด้านคำ ความหมายของคำ การเรียบเรียงถ้อยคำ รวมทั้งความสามารถในด้านความคิด ซึ่งได้แก่ ความสามารถ

ในการทํานาย การเห็นความสัมพันธ์ของใจความสำคัญ และรายละเอียด และการสังเคราะห์ ใจความโดยการผสมผสานความคิดเข้าด้วยกัน

วิลเลียม เอส เกรย์ และ เฮเลน โรบินสัน (William S. Gray and Helen Robinson, 1968 : 48-65) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการอ่านทุกระดับ ดังนี้

1. การรู้จักคำต่างๆ รวมทั้งการออกเสียงและความหมายของคำ ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นในการอ่านทุกชนิด และทุกระดับ ทักษะทางด้านนี้ จะช่วยให้ผู้อ่านเกิด ความเข้าใจ
2. การเข้าใจ คือ ความสามารถในการจับใจความได้อย่างถูกต้อง สามารถเข้าใจ ความหมายที่ปรากฏตามตัวอักษร และความหมายแฝง และเข้าใจความคิดของผู้เขียน
3. การประเมินผลความคิดเห็นของผู้เขียน ซึ่งรวมถึงความสามารถในการอ่านเชิง วิเคราะห์วิจารณ์ การใช้เหตุผลในการอ่าน สามารถสรุป และให้ความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่ อ่านได้
4. การผสมกลมกลืนระหว่างความคิดเก่า และข้อมูลใหม่ ซึ่งหมายถึงความสามารถ ในการรวบรวมสิ่งที่ได้จากการอ่าน มารวมกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris, 1969 : 78) กล่าวถึงความสามารถที่ จำเป็นในการอ่านโดยทั่วไป ว่าต้องรวมความสามารถด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษา และสัญลักษณ์ทางภาษา ซึ่งรวมถึงความสามารถในการ เข้าใจความหมายของคำทั้งง่ายและยาก ที่มีอยู่ในข้อความ การเข้าใจระบบคำ และ โครงสร้างประโยค จากลักษณะของภาษาเขียน และเข้าใจข้อความยาวๆ ที่ รวมเอา ประโยคย่อยๆ หลายประโยคเข้าไว้ เข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่างๆ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การย่อหน้า การใช้ตัวพิมพ์ชนิดเอน เป็นต้น
2. ความรู้ในแง่ความคิด ได้แก่ ความสามารถที่จะระบุจุดประสงค์ของผู้เขียนและ ความคิดสำคัญของข้อความที่อ่านได้ ความสามารถที่จะเข้าใจความคิย่อยๆ ซึ่งช่วยสนับสนุน ใจความสำคัญ สามารถที่จะสรุป และให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
3. ความรู้เกี่ยวกับอารมณ์ และลีลาของ เรื่องที่อ่าน ซึ่งรวมถึงความสามารถในการรู้ ถึงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขียน และต่อผู้อ่าน การเข้าใจอารมณ์ และ บรรยากาศของ เรื่อง และความสามารถในการระบุวิธี และแนวการเขียนที่ผู้เขียนใช้ในการแสดงความคิดเห็น

ลายล์ แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller, 1970 : 10) ผู้เชี่ยวชาญด้านการเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่าน ได้กล่าวถึงสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดกระบวนการอ่านอย่างมีระบบว่าเนื่องจากมีองค์ประกอบหลายประการ ดังนี้

1. สายตา (Eye Span) การอ่านหนังสือนั้น ประสาทตาพบว่าสำคัญที่สุด ในอันที่จะรับภาพสู่สมอง ความเร็วในการอ่านสิ่งพิมพ์ทหนึ่งๆ จะขึ้นอยู่กับภาวะที่ตาของเราเคลื่อนไปตามตัวอักษรที่เรียงลำดับกันอยู่ที่ละบรรทัด ให้ต่อเนื่องกันเป็นตอน และเป็นบทวนที่สุด เมื่อใดก็ตามที่เราหยุดสายตาของเราไว้ที่ย่อหน้าหนึ่ง จุดใด จุดหนึ่งนานเกินไป ยังจะทำให้ความเร็วในการอ่านยิ่งลดน้อยลง

2. ความคิด (Thinking Process) อัตรการรับรู้ของแต่ละคนมีขบวนการที่ก่อให้เกิดความคิดต่างกัน คนที่ประสาทสมองปกติ เมื่อสายตาจับอยู่ที่ตัวอักษรในย่อหน้า ตาสมองจะเป็นศูนย์กลางรับภาพที่ปรากฏสู่สายตานั้น แล้วแปลความหมายออกมาทันที ซึ่งตรงกับคำพูดที่ติดปากกันเสมอว่า คนนี้หัวดี สมองไว คนนี้หัวทึบ สมองช้า เป็นต้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอัตราความเร็วของสมอง ในการแปลภาพที่เห็นออกมาให้เป็นความหมายนั่นเอง

3. การเคลื่อนความเร็วของสายตา (Eye Movement) เป็นองค์ประกอบทางด้านสรีระเบื้องต้น การฝึกความเร็วในการอ่าน ผู้ฝึกสามารถเพิ่มความเร็วในการอ่านโดยพยายามเพิ่มความเร็วด้วยการกลอกสายตา ให้เคลื่อนจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งที่ต้องการด้วยความรวดเร็ว

โรเจอร์ ที เลนนอน (Roger T. Lennon, 1972 : 26-31) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านที่อาจจะทำการวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่วไป หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำ ได้แก่ ความกว้าง ความลึก และขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำ อย่างกว้างขวางหรือความชำนาญในการใช้คำ เป็นสิ่งสำคัญประการแรก ที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูง ของทักษะการอ่านทุกชนิด

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งรวมทักษะอื่นๆด้วย เช่น การรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษร และความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า แบบสอบอ่านที่ยอมรับกันเป็นจำนวนมาก มักจะวัดความสามารถในการอ่านทางด้านนี้มากกว่าด้านอื่นๆ

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถเดาเหตุการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา การเข้าใจความหมายของคำจากเนื้อเรื่อง เข้าใจการจัดลำดับของเรื่องที่อ่าน ทราบถึงความคิดสำคัญ และการจัดลำดับของความคิด เข้าใจ ความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่าน โดยการได้ข้อสรุป หรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน อย่างไรก็ตาม ทักษะที่สามนี้มีความสัมพันธ์กับทักษะในการเข้าใจ ความหมายที่ปรากฏอย่างชัดเจนเพราะการที่จะได้ความหมายของเรื่องที่อ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายตามตัวอักษรหรือความหมายที่ปรากฏให้เห็นอย่าง ชัดเจนก่อน

4. ความซาบซึ้ง หมายถึง ความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจ หรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์ หรือแนวสของเรื่อง ความสามารถในการเข้าใจกลไกทางวรรณคดี ที่ทำให้ผู้เขียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย

2. การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาและนักวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้เห็นความสำคัญของการอ่าน ตลอดจนหาวิธีที่จะทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านควบคู่กันไปด้วย เพราะในการอ่านถ้าไม่เข้าใจ หรือจับใจความสำคัญในสิ่งที่อ่านไม่ได้แล้ว ก็ย่อมจะไม่ก่อประโยชน์อันใดเลย ดังนั้นปัญหาที่จะเลือกใช้เทคนิคอะไรในการสอนอ่าน จึงเป็นเรื่องที่ผู้เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจ และพยายามอย่างยิ่งที่จะมุ่งศึกษา และพัฒนาวิธีการสอนการอ่าน รวมทั้งการจัดสื่อ การอ่านที่เป็นหนังสือแบบเรียน ตำรา และชุดการอ่านให้มีคุณลักษณะที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และทำทหายให้ผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็นมากยิ่งขึ้น

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้มีนักการศึกษาได้ทำวิจัยไว้หลายคน ซึ่งแต่ละคนก็มีแนวคิดและวิธีการที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro, 1974 : 77) ได้เสนอแนะหลักทั่วไปในการสอนอ่านดังนี้

1. ครูต้องให้นักเรียนได้ฟัง และพูดข้อความ หรือประโยคนั้นๆ ก่อนการอ่านเสมอ
2. ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการอ่านออกเสียง ถ้าครูไม่แน่ใจอาจใช้เครื่องบันทึกเสียง เช่น เทป หรือ แผ่นเสียง ที่เจ้าของภาษาพูดเป็นแบบ นักเรียนจะได้แบบอย่างของการออกเสียงที่ถูกต้อง
3. ต้องฝึกให้นักเรียนอ่านในใจเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ดังนั้นครูต้องแนะและ

ฝึกให้นักเรียนรู้จักวาดสายตาตามเป็นช่วงยาวๆ หรือทีละกลุ่มคำ แทนการอ่านทีละคำและ เพื่อเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านด้วย รู้จักวางหนังสือให้ห่างพอเหมาะกับ สายตา

4. ครูต้องเข้าใจให้นักเรียนรักการอ่าน อาจทำได้ด้วยการให้คำแนะนำ ให้นักเรียน รู้จักหนังสือที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีความยากง่ายทั้งในเนื้อเรื่องของคำศัพท์และ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ที่พอเหมาะกับระดับความรู้ของนักเรียน

5. เพิ่มพูนทักษะในการอ่านของนักเรียนด้วยการสอนเสียง ความหมายของคำศัพท์ ใหม่ คือ ความหมายตามพจนานุกรม ความหมายตามโครงสร้าง และความหมาย ตามบริบท (Context) รวมทั้งรูปแบบของประโยคต่างๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนมี ความเข้าใจในเรื่องที่ อ่านก่อนที่จะให้นักเรียนอ่านเอง

นอกจากนี้ แมรี พินอคเชียวโร ยังได้เสนอแนะวิธีสอนที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะ ในการอ่านไว้ ดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้นักเรียนให้มีการเพิ่มพูนคำศัพท์ ด้วยการแนะนำคำที่มีรากศัพท์เดียวกัน รวบรวมคำที่คล้ายคลึงกันเป็นกลุ่ม หากคำที่อยู่ในประเภทเดียวกัน ฝึกให้นักเรียนเดาความหมาย ของคำใหม่ โดยอาศัยตัวชี้แนะจากบริบท (Context Clues)

2. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้าง หรือ แบบประโยค ใช้วิธีการทำนองเดียวกัน กับการเพิ่มพูนคำศัพท์

3. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อที่จะได้เข้าใจความหมาย ของคำได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ด้วยการใช้อุปกรณ์เท่าที่หาได้ เช่น รูปภาพ ของจำลองหรือสิ่งของอื่นๆ ครูอาจจะอธิบายเป็นภาษาแม่ (ภาษาไทย) ก็ได้

4. ใช้คำถามเป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนเข้าใจข้อความที่อ่านยิ่งขึ้น คำถามนำ ของครุควรเริ่มต้นจากคำถามง่ายๆ ประเภทตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes/No Questions) ก่อนต่อไปจึงใช้คำถามประเภทที่มีคำแสดงคำถามนำ (Wh-Questions) นอกจากนี้ยังมีคำถาม ที่ให้นักเรียนบอกใจความสำคัญ (Main Idea) ของข้อความที่อ่าน หรือหาคำที่บรรยายลักษณะ เหตุการณ์ เกี่ยวกับคน สิ่งของ จากเรื่องที่อ่าน

5. ช่วยฝึกให้นักเรียนสามารถอ่านเร็ว และรู้จักปรับอัตราเร็วในการอ่าน ตามแต่ละ ประเภทของเรื่องที่อ่าน และวัตถุประสงค์ในการอ่านด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

5.1 จับเวลาหรือกำหนดเวลาสั้นๆ ทุกครั้งที่นักเรียนอ่านในใจ

5.2 พยายามลดเวลาที่กำหนดให้อ่านข้อความหนึ่งๆ ให้เหลือน้อยลง

5.3 ระวังมิให้นักเรียนอ่านโดยทาบปากขมุบขมิบ หรือใช้นิ้วชี้ไปตามข้อความที่กำลัง

อ่าน เป็นต้น

5.4 บอวกวดูกประสงค์ของการอ่านทุกครั้ง เช่น ให้อ่านเพื่อให้หาคำตอบ หาคำที่ต้องการ หาข้อความที่ช่วยเฉลยปัญหา หาใจความสำคัญ (Main Idea หรือ Central Thought) หรืออ่านเพื่อตั้งชื่อเรื่อง เป็นต้น

5.5 ให้นักเรียนมีสมุดบันทึกความก้าวหน้าในการอ่านเร็ว (Speed Reading) รวมทั้งคะแนนทดสอบที่ได้จากความเข้าใจในการอ่านเรื่อง หากทำเป็น สมุดกราฟได้ จะช่วยให้เห็นความก้าวหน้าในการอ่านของนักเรียนแต่ละคน ได้เป็นอย่างดีเพราะ เห็นได้เด่นชัดยิ่งขึ้น

เอช จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson, 1979 : 79-91) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่าน โดยเน้นให้ผู้เรียนสื่อสารสิ่งที่ได้อ่านออกมา ซึ่งในการสอนอ่านข้อความที่ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้มี 3 แบบ คือ

1. การตัดตอน (Extracts) คือ ส่วนที่ตัดตอนมาจากบทความอื่นๆ ซึ่งอาจจะสอนด้วยวิธีการเชื่อมข้อความส่วนที่ตัดมาเข้ากับหัวเรื่องที่เรียนในวิชาอื่น หรือ อาจให้อ่าน 2-3ย่อหน้าแรก เป็นภาษาแม่ แล้วจึงให้อ่านเป็นภาษาต่างประเทศใน ย่อหน้าถัดไปเพื่อให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความคิดได้ และถ้าภาษาที่ใช้ในบทความยากเกินไป ก็แก้ไขโดยการบอกความหมายของคำศัพท์ยากเสียก่อน และ อาจอธิบายถึงความหมายบางส่วน of ข้อความ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความได้ดีขึ้น

2. การทำให้ง่าย (Simplified Versions) เป็นข้อความที่ทำให้ง่ายขึ้นโดยใช้คำง่ายแทนคำยาก เช่น ใช้คำ about แทน approximately เป็นต้น

3. การทำให้เข้าใจง่าย (Simple Accounts) เป็นข้อความเดิมที่เขียนขึ้นใหม่ แต่ให้ความหมายเหมือนกับของเดิม โดยใช้ศัพท์ที่เข้าใจง่าย

พรพิมล ศรีโชติ (2524 : 101-104) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนวิชาการอ่าน 3 ขั้นตอน ดังนี้

ก. การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ (Motivation) เป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาคิดสร้างสรรค์มากพอสมควร ถ้าครูสามารถหาวิธีการกระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้มากเท่าใดก็จะทำให้บทเรียนนั้นๆ สอนได้ง่ายขึ้น

ข. การเสนอด้วยบทเรียน (Presentation of Material) การเสนอบทความที่จะให้นักเรียนอ่าน มีอยู่หลายวิธีด้วยกัน เช่น

1. ให้อ่านตัวบทความด้วยตัวเองในใจ
2. ถ้าไม่ยawnักก็อ่านทั้งหมดให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยวก่อน แล้วถึงกลับมาวิเคราะห์เนื้อเรื่องไปทีละย่อหน้า
3. ถ้ายาวเกินไปครูอาจจะอ่านให้นักเรียนฟังเพียง 3 ย่อหน้า โดยครูให้นักเรียนดูบทความนั้นตามไปด้วย แล้ววิเคราะห์เนื้อเรื่องไปทีละย่อหน้า ที่เหลือให้นักเรียนอ่านเอง
4. วิธีแซนวิช คือ อ่านตอนต้นและตอนสุดท้าย เสร็จแล้วให้นักเรียนลองทายว่าเรื่องที่จะอ่านนั้นเกี่ยวกับอะไร หรือจะใช้วิธีอ่านเนื้อเรื่องตอนกลางให้ฟัง และให้นักเรียนทายเนื้อเรื่องตอนต้นและตอนจบ

ค. การทำกิจกรรมต่างๆ (Follow-up Activities) จะเป็นการทำแบบฝึกหัดด้วยการให้เขียนตามคำบอก (Dictation) และให้นักเรียนในชั้นเข้าใจภาษาอังกฤษดีพอที่จะเขียนเรื่องสั้นได้ ครูก็อาจให้นักเรียนลองเขียนย่อหน้าสั้นๆ เกี่ยวกับเรื่องที่ได้

อิสรา สารงาม (2529 : 17-36) ได้รวบรวมเทคนิคหรือกลวิธีในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ (ยกเว้นวิธีสอนโดยการแปล) ไว้ในงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้เทคนิคการสอนอ่านภาษาอังกฤษของอาจารย์ที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมี 11 เทคนิค คือ

เทคนิคที่ 1 การสอนให้นักเรียนรู้จักเดาความหมายโดยอาศัยตัวแนะทางไวยากรณ์ (Grammatical Clue) โดยสอนให้นักเรียนรู้จักใช้ตัวแนะทางไวยากรณ์ให้เป็นประโยชน์ในการอ่าน เช่น They usually puzzle out the meaning or guess the meaning by using clues. จากประโยคนี้จะเห็นได้ว่า คำที่อยู่ข้างหลัง or จะบอกความหมายของคำที่อยู่ข้างหน้า

เทคนิคที่ 2 การสอนให้นักเรียนรู้จักเดาความหมายโดยอาศัยตัวชี้แนะจากบริบท (Context Clue) วิธีนี้จะต้องพึ่งข้อความหรือใจความที่อยู่ใกล้ๆ กับข้อความที่กำลังอ่านซึ่งอาจจะอยู่ข้างหน้า หรืออยู่ถัดไปได้ ข้อความเชิงแนะนำมีลักษณะต่างหากัน เช่น คำนิยาม (Definition) คำพ้องความหมาย (Synonym) คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (Antonym) เป็นต้น

เทคนิคที่ 3 วิธีวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (Morphology) โดยสอนให้นักเรียนรู้จักแยก หรือวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำได้ว่า คำใหม่ที่พบและไม่ทราบความหมายนั้นประกอบด้วยส่วนต่างๆอะไรบ้างหรือไม่ และเมื่อแยกออกดูความหมายของแต่ละส่วนแล้ว ก็นำไปรวมความกันอีกครั้งหนึ่งก็อาจได้ความหมายที่ถูกต้อง คำต่างๆเหล่านี้ ได้แก่ คำประสม

(Compounds) อุปสรรคและปัจจัย (Affixes) เป็นต้น

เทคนิคที่ 4 การตีความหมายของคำเปรียบเทียบ (Metaphor and Simile)

คำเปรียบเทียบเป็นคำที่ใช้พูดเปรียบเทียบระหว่างการกระทำของคนกับสิ่งอื่นๆ โดยมากเปรียบเทียบกับสัตว์ สิ่งของ และอาการกิริยาของสิ่งต่างๆ ฉะนั้นก่อนจะเข้าใจความหมายของคำเปรียบเทียบนั้นๆ จะต้องรู้จักรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง อุปนิสัยใจคอของสิ่งนั้นๆ เสียก่อน จึงจะแปลได้ถูกต้อง เช่น

Betty, your bedroom is a jungle.

ผู้อ่านต้องรู้จักลักษณะของป่าว่าเป็นอย่างไรจึงจะตีความได้ถูกต้อง

เทคนิคที่ 5 การสอนให้นักเรียนรู้จักเดาความหมายของคำ โดยสังเกตจากวิธีใช้

เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks) บางครั้งผู้เขียนอาจจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนบางอย่างอธิบายความหมายของคำศัพท์บางคำ เช่น เครื่องหมายจุดคู่ (Colon) คือ เครื่องหมาย (:) ใช้เพื่อเน้นให้ทราบว่า ข้อความที่ตามมานั้นเป็นคำอธิบายเพิ่มเติม เช่น He had a profound influence on me : he changed my political ideas and my way of life.

เทคนิคที่ 6 การสอนให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับตัวบอกคำต่อเนื่อง (Transitional Markers) ซึ่งมีหลายลักษณะ อาจจะเป็นกริยา วิเศษณ์ และคำเชื่อมต่างๆ ซึ่งมีผลในการช่วยให้รู้จักคาดหวังทิศทางของการเขียนของผู้เขียนได้ดี ซึ่งจะทําให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น ตัวบอกคำต่อเนื่องเหล่านี้ ได้แก่ คำต่างๆ ที่บอกความคิดเห็นเพิ่มเติม เช่น In addition บอกความขัดแย้ง เช่น However บอกความคิดสรุป เช่น Consequently เป็นต้น

เทคนิคที่ 7 วิธีใช้สรรพนาม (Pronouns) โดยการสอนให้นักเรียนเข้าใจว่า สรรพนามในข้อความแต่ละคํานั้นใช้แทนอะไร โดยปกติแล้วผู้เขียนจะใช้สรรพนามชนิดต่างๆ กัน เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ ที่กล่าวถึงในครั้งต่อไป ซึ่งเป็นการช่วยให้ไม่ต้องอ่านชื่อใดซ้ำๆ ซากๆ

เทคนิคที่ 8 การสอนให้รู้จักศึกษาความหมายโครงสร้างไวยากรณ์ (Structure) เช่น ประโยค The bird has eaten. The bird has been eaten. ประโยคทั้งสองนี้มีความหมายแตกต่างกัน แต่ถ้านักเรียนไม่เข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อย่างเพียงพอหรือไม่มีความรู้ในหลักไวยากรณ์อังกฤษในเรื่องปัจจุบันกาลสมบูรณ์ (Present Perfect Tense) และกรรมวาจก (Passive Voice) แล้ว ก็จะทำให้ตีความหมายของสองประโยคนี้ผิดไปด้วย

เทคนิคที่ 9 วิธีใช้พจนานุกรม ครูควรพยายามให้นักเรียนใช้วิธีนี้เป็นวิธีสุดท้ายเมื่อใช้วิธีอื่นไม่ได้ผลแล้วและเมื่อทราบความหมายของคำแล้ว ให้นักเรียนจดบันทึกคำนั้นไว้ในแผ่นกระดาษเล็กๆ พร้อมทั้งความหมายและวิธีใช้คำนั้นที่ถูกต้องด้วย

เทคนิคที่ 10 การสอนให้รู้จักใช้วิธีการค้นหาประโยคหลักของเรื่อง (Topic Sentence) ในบทความซึ่งประกอบด้วยอนุเจตหลายอนุเจต บางอนุเจตจะมีประโยคหลักที่บรรจุใจความสำคัญของอนุเจตนั้นๆ ซึ่งครูควรจะให้นักเรียนฝึกหาประโยคหลัก ซึ่งโดยปกติแล้วจะอยู่ในอนุเจตแรกหรืออนุเจตสุดท้ายของบทความ

เทคนิคที่ 11 การสอนให้ใช้วิธีค้นหาใจความสำคัญของเรื่อง (Main Idea) ปกติแล้วในเรื่องหนึ่งๆ ผู้เขียนจะแสดงความคิดหลักไว้เพียงความคิดเดียวเท่านั้น ที่เหลือเป็นเพียงรายละเอียดที่สำคัญ (Supporting Details) การที่จะทราบว่าความคิดหลักของผู้เขียนเป็นอย่างไร ให้สังเกตว่า ผู้เขียนกล่าวถึงความคิดนั้นอยู่เสมอๆ หรือไม่ หรือพิจารณาจากประโยคต่างๆ ว่าเชื่อมโยงไปสู่ความคิดใด นอกจากนั้นชื่อเรื่องก็อาจช่วยบอกความคิดหลักของผู้เขียนหรือใจความสำคัญของเรื่องได้ด้วย

มาลินี จันทวิมล (2529 : 9-11) ได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านให้ผู้สอนเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ หรือผู้เรียน ดังนี้

1. การหาใจความทั่วไป เมื่อเริ่มอ่านเนื้อเรื่องเรื่องใดเรื่องหนึ่ง บ่อยครั้งจะได้ยินผู้เรียนพูดว่าไม่สามารถจับได้ว่าเนื้อเรื่องนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เพราะฉะนั้นหลังจากที่อ่านไปได้สักหน่อย ควรให้ผู้เรียน ตั้งคำถามถามตัวเองว่า

"What is this article about ?"

หรือ "What's the general subject matter ?"

ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบอย่างคร่าวๆ ว่ากำลังอ่านเกี่ยวกับเรื่องใด และจะได้พยายามทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านต่อไป เมื่อได้เรื่องอย่างคร่าวๆ แล้วจะเป็นการอ่านสำหรับผู้เรียนที่ถาม คำถามขั้นต่อไป หรือการจับใจความสำคัญ

2. การจับใจความสำคัญ ในการจับใจความสำคัญนั้นอาจทำได้โดยการใช้คำถาม

"What is the author's main idea ?"

หรือ "What point is he trying to get across ?"

บางครั้งใจความสำคัญอาจอยู่ที่ประโยคแรก แต่ก็ไม่เสมอไป และบางครั้งอาจอยู่ ประโยคสุดท้ายก็ได้

พึงระลึกไว้ว่าทุกอนุเลขไม่จำเป็นจะต้องมีใจความสำคัญ ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับบรรยาย นิทาน หรือบทความที่ให้ความรู้ต่างๆ มักจะไม่มีใจความสำคัญเพราะเป็นการเขียนแบบบรรยาย หรือถ้าเป็นอนุเลขที่ให้ตัวอย่าง หรืออธิบายข้อความที่เกี่ยวข้องกับอนุเลขที่มีใจความสำคัญมาก่อนแล้ว ก็จะไม่มีความสำคัญในอนุเลขนั้นๆ

ใจความสำคัญนี้อาจจะมีประโยคเขียนไว้ชัดเจน หรือ อาจจะไม่มียุคที่เขียนไว้ชัดเจนก็ได้ แต่ผู้อ่านสามารถจับใจความสำคัญได้จากเรื่องราวที่ให้ในอนุเลขนั้นๆ

3. รายละเอียดที่สำคัญ รายละเอียดจะช่วยสนับสนุน (Support) หรือขยายความกระจ่าง และให้ความรู้เพิ่มเติมแก่ใจความสำคัญ แต่ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องให้รายละเอียดทุกอันเสมอไป ผู้อ่านจะต้องพิจารณาว่า รายละเอียดอันไหนสำคัญ

รายละเอียดนี้จะมีการเขียนบรรยายได้หลายลักษณะ แต่ลักษณะที่นิยมใช้ทั่วไป ได้แก่

3.1 การให้ตัวอย่าง (Example)

3.2 การให้คำอธิบาย หรือ คำจำกัดความ (Definitions)

3.3 การให้การเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนกัน หรือ สิ่งที่แตกต่างกัน

(Comparisons and Contrasts)

3.4 การบรรยาย หรือ การกล่าวข้อความซ้ำ (Descriptions and Repetitions)

ครูผู้สอนจะต้องแนะนำการสังเกตวิธีอธิบายรายละเอียด อาจพิจารณาจากคำชี้บ่ง (Markers) ที่แสดงความหมายต่างๆ เช่น คำชี้บ่งของการให้ตัวอย่าง ได้แก่ คำ such as, for example หรือ for instance เป็นต้น หรือคำชี้แนะที่บอกข้อความขัดแย้ง ได้แก่ but, on the other hand, on the contrary เป็นต้น

4. การสรุปใจความสำคัญ เมื่อผู้อ่านได้อ่านเรื่องจบแล้ว และเข้าใจใจความสำคัญและรายละเอียดที่สนับสนุนใจความสำคัญแล้ว ก็สามารถสรุปเรื่องได้ การสรุปนี้บางครั้งผู้เขียน (Author) ก็สรุปใจความสำคัญไว้ให้ (Stated Conclusion) และถ้าผู้อ่านสามารถสรุปหรือเดาได้ล่วงหน้า และตรงกับผู้เขียน ก็จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพขึ้น แต่บางครั้งผู้อ่านจะต้องเดาจากเนื้อเรื่องเอง (Implied หรือ Unstated Conclusion)

คำถามที่อาจจะช่วยให้จับใจความสรุปได้ เช่น

"What is the author's conclusion ?"

5. การรู้จักหาความสัมพันธ์ระหว่างคำต่างๆ ในเนื้อเรื่องจะมีคำบางจำพวกที่ใช้แทน

นาม เหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่กล่าวมาแล้ว และมักจะอ้างถึงอีกในประโยคต่างๆ ต่อไป ผู้เรียนจะต้องรู้ว่าคำเหล่านี้หมายถึงใคร หรือเหตุการณ์ใด ได้แก่ คำ he, it, they, this event, those เป็นต้น

6. ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน หรือความคิดเห็นของผู้เขียน ทั้งที่ได้ระบุไว้ในเนื้อเรื่อง และที่ไม่ได้ระบุไว้โดยตรง

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2530 : 21-23) ได้เสนอแนะแนวการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้บทความ ดังนี้

1. การขึงโครงสร้างข้อเขียน บทความที่ให้ความรู้เป็นข้อเขียนที่ผู้เขียนนำเสนอความคิดของตน โดยใช้ข้อเขียนประเภทต่างๆ ดังนี้

1.1 ข้อเขียนเชิงบรรยาย (Description) เป็นข้อเขียนบรรยายหัวข้อเรื่องที่กล่าวถึง

1.2 ข้อเขียนที่ให้รายละเอียด (Collection) เป็นข้อเขียนที่อธิบายเพิ่มเติมจากหัวข้อที่กล่าวไว้ตามลำดับเวลาหรือขั้นตอน คำที่เป็นสัญญาณขึงข้อเขียนประเภทนี้ คือ first, second, third, next, finally เป็นต้น

1.3 ข้อเขียนเชิงเหตุผล (Causation) เป็นข้อเขียนที่แสดงความสัมพันธ์เชิงเหตุผล คือ มีการกล่าวถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือกล่าวถึงผลที่สืบเนื่องมาจากสาเหตุอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง คำที่เป็นสัญญาณขึงข้อเขียนประเภทนี้ คือ so that, thus, because of, as a result, and so และ in order to เป็นต้น

1.4 ข้อเขียนเชิงปัญหาและการแก้ไข (Problem Solution) เป็นข้อเขียนที่กล่าวถึงปัญหา และวิธีการแก้ปัญหาคำที่เป็นสัญญาณขึงข้อเขียนประเภทนี้ คือ a problem is..., a solution is..., have solved this problem by... เป็นต้น

1.5 ข้อเขียนเชิงเปรียบเทียบ (Comparison) ข้อเขียนประเภทนี้มี 2 ลักษณะ คือ เปรียบเทียบความเหมือน และเปรียบเทียบความต่าง คำที่เป็นสัญญาณขึงข้อเขียนประเภทนี้ คือ different from, same as, alike, similar to, resemble เป็นต้น

ครูควรสอนให้นักเรียนรู้จัก คำสัญญาณขึงประเภทของข้อเขียนทั้ง 5 ประเภทนี้การรู้จักโครงสร้างข้อเขียนที่ผู้เขียนใช้ จะทำให้ผู้อ่านมองเห็น แนวคิดของผู้เขียน และ เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนขึ้น

2. การจับใจความสำคัญ บทความประกอบด้วยย่อหน้าต่างๆหลายย่อหน้า บางย่อหน้ามีประโยคหลัก (Topic Sentence) ซึ่งบ่งถึงใจความสำคัญในย่อหน้า แต่บางย่อหน้าที่จะไม่มีความที่ระบุไว้ชัด ผู้อ่านจะต้องอนุมานเอาเอง ในกรณีที่ย่อหน้าที่มีประโยคหลัก ครูอาจจะให้นักเรียนฝึกหาประโยคหลักนั้น แต่ถ้าย่อหน้าไม่มีประโยคหลัก ก็ควรช่วยนักเรียนโดยฝึกให้หาหัวเรื่อง (Topic) ก่อน แล้วจึงหาใจความสำคัญโดยตั้งคำถามว่า ดังนี้

What is this paragraph about ?

What does this paragraph tell about...?

ถ้าหากจะหาใจความสำคัญของบทความก็ใช้วิธีเดียวกัน คือตั้งคำถามว่า

What is this article about ?

Sleep. (Topic)

จากนั้นจึงตั้งคำถามต่อไปว่า

What does this article tell about sleep ?

Natural sleep is the best. (Main Idea)

3. การจับจุดประสงค์ของผู้เขียน ในบทความหนึ่งๆผู้เขียนอาจจะมจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายไปสู่ผู้อ่าน เช่น tell stories, describe things, persuade readers to believe what he says, give information, etc. การจะจับจุดประสงค์ของผู้เขียน ครูจะต้องสอนให้นักเรียนจับใจความของข้อเขียนให้ได้ก่อน

4. การจับน้ำเสียงของผู้เขียน น้ำเสียงของผู้เขียนบทความมีหลายอย่าง เช่น joyful, humorous, scientific, sentimental, critical, lively, informative, sarcastic, hopeful, happy, concerned

การจับน้ำเสียงเป็นทักษะการอ่านเชิงวิพากษ์ (Critical Reading) ที่ค่อนข้างจะฝึกยาก โดยเฉพาะนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพัฒนาทักษะนี้ในขณะที่เรียนภาษาแม่

5. การแยกข้อเท็จจริงจากข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง คือ ข้อความที่พิสูจน์ได้ แต่ข้อคิดเห็นพิสูจน์ไม่ได้ ในการอ่านบทความ ผู้อ่านจะต้องแยกออกว่าข้อความใดเป็นข้อเท็จจริง และข้อความใดเป็นความคิดเห็นของผู้เขียน ถ้าข้อความนั้นเป็นความคิดเห็น ผู้อ่านจะต้องประเมินว่าเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด

6. การประเมินความเชื่อถือได้ของผู้เขียน การอ่านบทความแต่ละบทความทำให้ความรู้ ผู้อ่านจะต้องตัดสินใจว่าควรแก่การเชื่อถือหรือไม่ ทั้งนี้โดยพิจารณาจากผู้เขียนบทความนั้น ว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องที่ตนเขียนมากน้อยเพียงไร

2.1 วิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยการใช้คำถาม

ฟรานซิส พี โรบินสัน (Francis P. Robinson, 1961 : 29-30) ได้เสนอยุทธวิธีในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ คือ SQ3R ซึ่งสามารถช่วยให้นักเรียนเลือกสิ่งที่เขาคาดว่าจะรู้จากเรื่องที่อ่าน เข้าใจแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว และจดจำได้ดี และสามารถทบทวนเรื่องที่อ่านนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการดังกล่าวมีขั้นตอน ดังนี้

1. การอ่านอย่างคร่าวๆ (Survey-S) โดยการกวาดสายตาไปตามหัวข้อในบทหนึ่งๆ เพื่อหาข้อหรือจุดสำคัญของเรื่องที่จะกล่าวถึงต่อไป ถ้าหากว่าเรื่องนั้นมีบทสรุป ก็อ่านบทสรุปด้วย การอ่านในขั้นนี้ไม่ควรใช้เวลาเกิน 1 นาที และการอ่านนี้จะชี้ให้เห็นหัวข้อสำคัญๆ หรือแนวคิดที่เป็นหลักของเรื่องประมาณ 3-6 หัวข้อ การอ่านคร่าวๆนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเรียบเรียงแนวคิดต่างๆได้ เมื่ออ่านเรื่องอย่างละเอียดในภายหลัง

2. การตั้งคำถาม (Question-Q) ทำได้โดยการเปลี่ยนหัวข้อที่อ่านให้เป็นคำถาม การตั้งคำถามนี้จะทำให้นักเรียนมีความอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น ดังนั้นจึงเพิ่มความเข้าใจมากขึ้นคำถามจะช่วยให้นักเรียนถึงความรู้เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ที่สำคัญคือ คำถามจะต้องสัมพันธ์กับเรื่องราวที่กำลังอ่าน ในเวลาเดียวกันก็ควรจะต้องถามตัวเองด้วยว่า ใจความสำคัญที่ผู้เขียนกำลังพูดถึงอยู่นั้นคืออะไร ทำไมจึงสำคัญ สำคัญอย่างไร และเกี่ยวข้องกับอะไร หรือใครบ้างตอนไหน หรือ เมื่อไร อย่างไรก็ตามควรพยายามตั้งคำถามให้ได้ เพราะจะช่วยทำให้การอ่านในขั้นต่อไปเป็นไปอย่างมีจุดหมาย และสามารถจับประเด็นสำคัญไม่ผิดพลาดและคิดอยู่เสมอว่าต้องอ่านเพื่อหาคำตอบนั้น

3. การอ่านข้อความในบทหรือตอนนั้นๆซ้ำอีกอย่างละเอียด (Read-R) ในขณะเดียวกันก็ค้นหาคำตอบสำหรับคำถามที่ได้ตั้งไว้ ในขั้นนี้จะเป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ และจับประเด็นสำคัญๆโดยแท้จริง การอ่านในขั้นนี้เป็น การอ่านที่มีความกระตือรือร้นที่จะหาคำตอบให้ได้ขณะที่กำลังอ่านอยู่ ถ้าหากคำถามได้อีกก็อาจใช้วิธีจดบันทึกไว้ในที่ว่างริมหน้าหนังสืออ่าน แล้วตั้งใจอ่านต่อไปจนกว่าจะได้คำตอบที่ต้องการ

4. การพยายามตอบคำถาม หรือการเขียนสรุปใจความสำคัญๆไว้ (Recite-R) พยายามใช้ถ้อยคำของตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรืออาจจะเริ่มด้วยการอ่านทวนคำถามซ้ำใหม่อีก เพื่อว่าจะได้สรุปคำตอบได้ง่ายเข้า การทำเช่นนี้จะทำให้รู้ว่าเรื่องที่อ่านเกี่ยวกับอะไรถ้าตอบคำถามไม่ได้ให้ย้อนกลับไปอ่านเรื่องใหม่อย่างคร่าวๆ วิธีการบรรยายถึงสิ่งที่อ่านไปแล้วดีที่สุด คือการจดบันทึกวลีที่สำคัญๆ ในรูปของโครงเรื่องอย่างสั้นๆ การจดบันทึกทำให้ต้องใช้กล้ำมเนื้อสายตา และต้องคิดโดยใช้ภาษาในการจินตนาการ การใช้ประสาทรับความ

รู้สึกยิ่งมากขึ้น ยิ่งทำให้จำได้ดียิ่งขึ้น

จากนั้นใช้กระบวนการในขั้นที่ 2, 3 และ 4 ในการอ่านแต่ละตอนที่เหลือ นั่นคือ เปลี่ยนข้อความเป็นคำถาม อ่านเพื่อตอบคำถาม และการระบุคำตอบโดยการจดบันทึกวลีที่สำคัญๆ ในรูปโครงสร้าง ใช้วิธีการดังกล่าวในการอ่านจนจบบทเรียน

5. การทบทวน (Review-R) เมื่ออ่านจบแล้ว ลองสำรวจว่าคุณมีความสามารถจับจุดสำคัญของเรื่อง ได้ทุกจุดหรือไม่ สามารถจดจำเรื่องราวและจุดสำคัญของเรื่อง ได้ดีเพียงไร โดยพยายามนึกทบทวนจุดสำคัญของเรื่อง เสียก่อน แล้วโยงความคิดมายังรายละเอียดของเรื่อง วิธีการนี้จะทำให้นักเรียนหรือผู้อ่าน อ่านได้อย่างเข้าใจ และจำเรื่องได้แม่นยำยิ่งขึ้น

นอกจากนี้โรบินสันยังได้กล่าวว่า " การที่ผู้อ่านได้ทราบแนวความคิดเรื่องที่จะอ่านล่วงหน้า ทำให้ทราบว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น และจะช่วยให้อ่านสามารถเดาความหมายของคำแปลใหม่ๆ ในเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น "

ศรีสกุล ด้านยุทธศิลป์ (2529 : 44) ได้สรุปหลักในการดำเนินการสอนด้วยวิธี SQ3R ของโรบินสัน ไว้ดังนี้

1. สอนการเปลี่ยนหัวข้อให้เป็นประโยคคำถาม โดยการฝึกให้นักเรียนกวาดสายตาหาหัวข้อเรื่อง หรือใจความสำคัญ แล้วเปลี่ยนหัวข้อเรื่องหรือใจความสำคัญนั้นๆ ให้เป็นคำถาม
2. สอนและฝึกให้นักเรียนบันทึกสิ่งที่ได้จากการอ่าน เมื่ออ่านจบข้อความแล้ว
3. ฝึกให้นักเรียนทบทวนโดยการตรวจสอบบันทึกที่เขียนไว้
4. ให้นักเรียนอ่านข้อความโดยใช้กระบวนการของ SQ3R ทั้งหมด คือการอ่านอย่างคร่าวๆ การตั้งคำถาม การอ่านข้อความในบทหรือตอนนั้นๆ ช้าลงละเอียดการพยายามตอบคำถามหรือการเขียนสรุปใจความสำคัญๆ ไว้ และ การทบทวน

วิลเลียม อี นอร์ริส (William E. Norris, 1975 : 201-209) ได้แบ่งคำถามเพื่อความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 5 ชนิด คือ

1. คำถามที่ผู้อ่านสามารถตอบได้ โดยใช้ข้อมูลที่ปรากฏอย่างชัดเจนในข้อความ เป็นคำถามที่ต้องการคำตอบ Yes/No หรือ True/False
2. คำถามที่ผู้อ่านสามารถตอบได้ โดยใช้ข้อมูลที่ปรากฏอย่างชัดเจนในข้อความ เป็นคำถามประเภท Wh-Questions ที่ถามเกี่ยวกับ Who, When, Where และ What
3. คำถามที่ผู้อ่านสามารถตอบได้ โดยใช้ข้อมูลที่ปรากฏอย่างชัดเจนในประโยค

หลายๆประโยค เป็นคำถามประเภท Wh-Questions ที่ถามเกี่ยวกับ Why และ How

4.คำถามที่ผู้อ่านสามารถตอบได้โดยใช้การอิงความ หรือความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน

5.คำถามที่ผู้อ่านสามารถตอบได้โดยใช้การประเมินผล หรือการตัดสินใจโดยอาศัยข้อมูลจากข้อความที่อ่าน และประสบการณ์ของตนเอง

เฮช จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson, 1979 : 95) ได้เสนอแนะการใช้คำถามเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน โดยแบ่งออกเป็น 2 ชนิดด้วยกัน คือ

1.คำถามเกี่ยวกับเนื้อหา โดยถามคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลในเนื้อหาที่นำมาโดยตรง เช่น

1.1 คำถามที่ต้องการคำตอบที่เป็นข้อมูล หรือเหตุผล (Wh-Questions)

1.2 คำถามที่ต้องตอบรับ หรือปฏิเสธ (Yes/No Questions)

1.3 คำถามแบบถูก-ผิด (True-False)

1.4 คำถามแบบให้เลือกตอบ (Multiple Choice)

2.คำถามเกี่ยวกับหน้าที่ของคำในประโยค แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

2.1 การอ้างอิง (Reference) เป็นการถามความเข้าใจความหมายของคำ และประโยคที่ระบุถึง ว่ามีความเข้าใจถูกต้องหรือไม่ ระดับนี้ไม่เน้นถึง การตีความ

2.2 การสรุปความ (Inference) เป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการอ่าน ระดับนี้จะ เน้นให้นักเรียนได้รับรู้ถึงแนวคิดของผู้เขียนและ เรื่องที่อ่าน

นอกจากนั้น วิดโดว์สันได้กล่าวเสริมเกี่ยวกับประเภทของคำถามว่า นักเรียนจะสามารถทำได้ดีในคำถามประเภทถูก-ผิด และประเภทให้เลือกตอบ โดยนักเรียนจะทำคำถามประเภทถูก-ผิด ได้ดีกว่าประเภทให้เลือกตอบ เพราะนักเรียนจะไม่สับสนกับข้อมูลอื่น ๆ ที่เป็นตัวลวง แต่มีข้อเสียคือ ผู้เรียนอาจใช้การเดา ซึ่งวิธีแก้คือ เพิ่มคำสั่งในคำถามชนิดถูก-ผิด โดยให้เขียนเหตุผลเดิมลงไปเพื่อตรวจสอบความเข้าใจด้วย และอาจให้นักเรียนอธิบายคำศัพท์ "this", "it" หรือคำศัพท์ต่างๆว่าหมายถึงอะไร เพื่อเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการตีความด้วย

เดวิด วิลเลียมส์ (David Williams, 1983 : 11-12) กล่าวว่า " การใช้คำถามเป็นวิธีที่มีประโยชน์มากที่สุดสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พึงได้ปฏิบัติในขณะ ที่ให้นักเรียน

อ่านครุคร เขียนคำถามลงบนกระดาษ ซึ่งคำถามเหล่านั้นจะช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจ และ เข้าใจในเรื่องที่อ่านมากยิ่งขึ้น " นอกจากนี้ เดวิด วิลเลียมส์ ยังได้เสนอขั้นตอนในการสอน อ่านโดยใช้คำถาม ดังนี้

1. การปูพื้นฐานก่อนการอ่าน (Pre-reading Assistance) ให้รายละเอียด เกี่ยวกับบทนำเรื่อง ที่มา หรือภูมิหลัง การวิพากษ์วิจารณ์ หรือปฏิบัติการที่ก่อให้เกิดความ สนใจในหัวเรื่อง หรือใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง

2. การอ่านเนื้อเรื่อง (Reading the Passage) อาจจะเป็นครูหรือนักเรียนก็ได้ โดยเลือกเป็นการอ่านในใจ หรืออ่านออกเสียง ทั้งนี้จะต้องพิจารณาให้สัมพันธ์กับ รูปแบบของ การสื่อสาร และวัตถุประสงค์ของการอ่านนั้นๆ

3. ขั้นตอนการตั้งคำถาม (Procedures for Questioning) ครูสามารถเลือก คำถามได้หลายรูปแบบ แล้วแต่ลักษณะของคำตอบที่ครูต้องการ อาจจะเป็นคำถามที่เกี่ยวกับ เนื้อเรื่องโดยตรงหรือไม่ก็ได้ และไม่ควรละเว้นคำถามแบบประเมินค่า

4. การเสริมกิจกรรม (Supplementary Activities) อาจจะเป็นการอภิปราย การวิพากษ์วิจารณ์ หรือการสรุปโดยการเขียนจากความเห็น อาจทำเป็นกลุ่มภายในชั่วโมง เรียน หรือนอกเวลาเรียนก็ได้ สิ่งที่เขาได้คือ ควรมีการฝึกเปิดพจนานุกรม เพื่อให้เกิดมี ทักษะในการใช้และรู้จักความหมายด้วย

2.2 วิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยการย่อเรื่อง

การย่อเรื่องหรือการสรุปความนั้น เป็นความสามารถที่จำเป็นอันหนึ่งในการอ่านชั้น ตีความ เพราะการที่จะเข้าใจข้อความที่อ่านได้อย่างแท้จริง จนสามารถนำมาย่อเรื่องได้นั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจความหมายในระดับตรงตามตัวอักษร รวมทั้งความหมายที่ผู้เขียนซ่อนไว้ ไม่ได้เขียนแสดงเป็นตัวอักษรไว้อย่างชัดเจน

โจเซฟ เอ ฟิชเชอร์ (Joseph A. Fisher, 1974) ได้เสนอแนะกิจกรรมต่างๆ เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่านชั้นตีความ ดังนี้

1. การเขียนสรุปความข้อความที่อ่านโดยใช้คำของตนเอง

2. อ่านบทนำ หรือย่อความตอนใดตอนหนึ่งของบทความ แล้วทำนายลักษณะการจัด รวบรวมความคิดของบทความนั้น

3. อ่านข้อความแล้วพิจารณาว่า บทสรุปใดที่สอดคล้องเหมาะสมกับข้อความนั้น รวมทั้งมีการอภิปราย เกี่ยวกับบทสรุปที่ไม่เหมาะสมกับข้อความ

4. เรียงลำดับข้อความที่กำหนดให้ ให้ถูกต้องเหมาะสม
5. อ่านข้อความ 1 อนุเลข แล้วพิจารณาว่าประโยคที่ให้มามีประโยคใดบ้างที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดของข้อความ
6. อธิบายลักษณะของข้อความที่เขียนในเชิงอุปมาและอุปนัย จากข้อความที่กำหนดให้ ให้นักเรียนพิจารณาหลักการเขียนข้อความว่าเป็นแบบอุปมา หรืออุปนัย
7. อ่านข้อความที่เขียนในลักษณะอุปนัยที่ยังไม่สมบูรณ์ แล้วเขียนบทสรุปของข้อความนั้น
8. อ่านข้อความที่มีการเรียงลำดับเหตุการณ์ แล้วเติมข้อความบางตอนที่หายไป

วิล เจ แมสซี และ เวอร์จิเนีย ดี มัวร์ (Will J. Massey and Virginia D. Moore, 1965) ให้หลักการไว้ว่า การตีความข้อความที่อ่านได้นั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องมีทักษะต่อไปนี้

1. การรู้จักประสงค์ และ อารมณ์ของผู้เขียน
2. การรู้จักสังเกตข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง
3. การเห็นความคล้ายคลึงกันของความคิด และ เหตุการณ์
4. การเห็นความแตกต่างกันของความคิด และ เหตุการณ์
5. การรู้จักเลือกความคิดที่เฉพาะเจาะจง (Specific Ideas) เพื่อนำไปใช้ในการสรุปความ
6. การรู้จักเลือกความคิดที่เกี่ยวข้อง (Related Ideas) เพื่อนำไปใช้ในการสรุปความ
7. การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงกันของความคิด
8. การรู้จักความคิดที่แตกต่างกัน
9. การรู้จักเหตุ และ ผล
10. การคาดการณ์ล่วงหน้า
11. การเห็นความสัมพันธ์ของความคิด
12. การสรุปความ
13. การเห็นความสัมพันธ์ของลำดับ เวลา เหตุและผล

โรเบิร์ต บี รัดเดล (Robert B. Ruddell, 1974 : 8-11) ได้เสนอหลักการ

ในการอ่านขั้นตีความไว้ว่า ผู้อ่านควรมีทักษะ ดังต่อไปนี้

1. การสังเกต เปรียบเทียบ และจัดแบ่งประเภทข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง
2. การเรียงลำดับเหตุการณ์
3. การรู้จักเหตุและผล
4. การจับใจความสำคัญ
5. การคาดการณ์ล่วงหน้า
6. การรู้จักแยกแยะว่าข้อความที่อ่านเป็นข้อเท็จจริง (Fact) ความคิดเห็น (Opinion) ความจริง (Reality) หรือ ความเพ้อฝัน (Fantasy)
7. การรู้จักลักษณะนิสัยของตัวละคร
8. การรู้จักมุ่งหมายของผู้เขียน

ลู อี เบอร์เมสเตอร์ (Lou E. Burmeister, 1975 : 147-148) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านระดับตีความ (Interpretation) ไว้ว่า หมายถึงการมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆที่ผู้เขียนมิได้บอกไว้ เช่น

1. ให้ผล แล้วให้หาเหตุอื่นๆ
2. คาดการณ์ว่าเหตุการณ์อะไรจะเกิดต่อไป
3. จับใจความของเรื่องโดยที่ผู้เขียนมิได้บอกไว้
4. สรุปจากข้อความที่กล่าวโดยทั่วไป
5. การเชื่อมโยงบุคคลในเรื่องว่าเป็นจริงหรือสมมติขึ้น และอะไรที่เป็นตัวทำให้เขาเป็นเช่นนั้น
6. การจินตนาการที่จะเข้าถึงสภาพชีวิตของบุคคลในเรื่อง สามารถจะมองเห็น รู้จัก ได้กลิ่น ได้ยิน และรู้สึกรู้สียงจากการ

ประกาศศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526 : 23-27) ได้แยกทักษะที่สำคัญต่อการอ่านขั้นตีความออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. การจับใจความสำคัญ

ความสามารถในการจับใจความสำคัญเป็นทักษะหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อการอ่านขั้นตีความ ทั้งนี้เพราะการจับใจความสำคัญได้ จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถสรุป ตีความ และ เข้าใจ

ข้อความที่อ่านได้อย่างลึกซึ้ง

2. การลำดับเหตุการณ์

การเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง เป็นทักษะที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่านได้ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการอ่านนวนิยาย ประวัติศาสตร์หรือตำราภาษาอังกฤษอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอ่านประวัติศาสตร์ จำเป็นต้องอาศัยความสามารถในการเรียงลำดับเหตุการณ์ของผู้อ่าน ทั้งนี้เพราะข้อความหรือเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ส่วนมาก มีลักษณะการเขียนโดยเรียงลำดับเหตุการณ์อยู่เสมอ

3. การรู้จักเหตุและผล

การเข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล เป็นทักษะที่สามารถช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของความคิดและเหตุการณ์ได้ นอกจากนี้ยังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ ในการพัฒนาทักษะการอ่านอื่นๆได้อีก เช่น การสรุปความ การลงความเห็นเกี่ยวกับข้อความที่อ่าน และในการพัฒนาทักษะนี้ ผู้อ่านควรมีทักษะการเรียงลำดับเหตุการณ์มาก่อนรวมทั้งมีการตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับเหตุหรือผล ที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในข้อความโดยอาศัยข้อมูลและตัวชี้แนะเกี่ยวกับเหตุและผลจากข้อความที่อ่าน

4. การสรุปความ

การสรุปความ คือ การที่ผู้อ่านลงความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนกล่าวไว้อย่างชัดเจน และจากความหมายที่ซ่อนอยู่ในข้อความที่อ่าน รวมทั้งผู้อ่านจะต้องรู้ว่า ข้อเท็จจริงใดในข้อความที่มีส่วนช่วยให้เกิดการสรุปที่ถูกต้อง และเหมาะสม และควรเริ่มฝึกทักษะนี้ให้แก่เด็กเรียนตั้งแต่ระดับชั้นต้นๆ โดยฝึกให้ สรุปจากเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้เนื้อเรื่องหรือข้อความที่นำมาฝึกควรมีความยากง่าย เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

5. การคาดการณ์ล่วงหน้า

การคาดการณ์ล่วงหน้า เป็นทักษะที่มีความสำคัญในการอ่านอย่างมาก เพราะการคาดการณ์ได้ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่านได้ดี เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเป็นแรงจูงใจให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่า ตนเองได้เรียนรู้โดยการค้นพบ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง เพราะทำให้ผู้เรียนเกิดความภูมิใจในความสามารถของตนเองและจดจำความรู้ได้นาน

กล่าวโดยสรุป การที่นักเรียนจะย่อเรื่องหรือสรุปเรื่องได้นั้น นักเรียนจะต้องเข้าใจความหมาย และสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ ทั้งที่กล่าวโดยตรง และไม่ได้อีกกล่าวไว้โดยตรง และเนื่องจากการย่อเรื่องหรือสรุปเรื่องนั้นเป็นทักษะที่สำคัญอันหนึ่งของความสามารถในระดับตีความ ดังนั้นนักเรียนที่สามารถย่อเรื่องได้นั้น จึงต้องมีความสามารถในระดับตีความ

เจ ดี เดย์ (J.D. Day, 1980) ได้เสนอแนะกฎห้าข้อของการย่อเรื่อง (Five Rules of Summarization) ดังนี้

1. มองข้ามข้อความที่ไม่มีควมสำคัญหรือซ้ำ
2. รวมกลุ่มคำที่เป็นพวกเดียวกันภายใต้หัวข้อ
3. ดึงประโยคใจความสำคัญออกมา หรือถ้าไม่มีประโยคใจความสำคัญก็ให้เขียนเอง
4. เขียนประโยคใจความสำคัญ ประมาณ 3-5 ประโยค โดยใช้รูปย่อ
5. เขียนรายละเอียดที่สำคัญอื่นๆด้วย

แต่ เจมส์ อาร์ คิง และคณะ (James R. King, et al., 1984 : 210-211) ได้ดัดแปลงขั้นตอนทั้ง 5 ออกเป็น 7 ขั้นตอน เพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรของเขา ดังนี้

1. มองข้ามข้อมูลที่ไม่สำคัญ
2. มองข้ามข้อมูลที่กล่าวซ้ำ
3. รวบรวมรายละเอียดต่างๆไว้ภายใต้หัวข้อเดียวกัน
4. ดึงประโยคใจความสำคัญออกมา
5. แต่งประโยคใจความสำคัญที่ไม่ได้กล่าวไว้
6. เขียนประโยคใจความสำคัญสัก 3-5 ประโยค โดยใช้รูปย่อ
7. เขียนรายละเอียดที่สำคัญอื่นๆด้วย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาในประเทศไทย มีผู้วิจัยพอสรุปได้ดังนี้

ประยูร แจ่มจบ (2521 : 54-63) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประเภท และตำแหน่งของคำถามที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านและการจำเนื้อหา เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านบทเรียน ระหว่างกลุ่มที่อ่านบทความซึ่งมีประเภท และตำแหน่งของคำถามแตกต่างกัน และกลุ่มที่อ่านบทเรียนซึ่งมีคำถามไม่ตรงเนื้อหา และเปรียบเทียบการจำเนื้อหาในทันทีที่จบบทเรียน และหลังการอ่านบทเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จำนวน 240 คน จาก 10 โรงเรียน ให้นักเรียนอ่าน

บทความสั้นๆ แล้วให้ทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน และแบบทดสอบความคงทนในการจำ ผลการศึกษาพบว่า การใช้คำตามประเภทต่างกันในแต่ละหน้า และทำยบทเรียน ไม่ได้ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านบทเรียนต่างกัน และการใช้คำตามประเภทความเข้าใจจากความจำจากความสำคัญ ประเภทเนื้อหา และประเภทไม่ตรงกับบทเรียนที่อยู่ในตำแหน่งหน้า และทำยบทเรียน ทำให้นักเรียนจดจำเนื้อหาทั้งแบบความจำในทันทีที่อ่านบทเรียนจบ และแบบความจำเว้นช่วง 2 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วัฒนา บาลโพธิ์ (2522 : 79-81) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวอักษุประโยค และปริบท กับความสามารถในการอ่านเอาความในวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาประกาศนียบัตรชั้นสูงในวิทยาลัยครูส่วนกลาง ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลาง 5 แห่ง จำนวน 179 คน ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวอักษุประโยคและปริบท กับแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเอาความ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความเข้าใจการใช้ตัวอักษุประโยค และความเข้าใจการใช้ปริบทต่างมีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และคะแนนความเข้าใจการใช้ตัวอักษุประโยค และคะแนนความเข้าใจการใช้ปริบทร่วมกัน สามารถเป็นกลุ่มตัวทำนายคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความได้โดยเฉพาะคะแนนความเข้าใจการใช้ปริบทเป็นตัวทำนายได้ดีที่สุด

สุรีย์พร ลากเวที (2523 : 50-57) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลของความเข้าใจในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ ระหว่างการใช้สิ่งช่วยสร้างความคิดรวบยอดก่อนการอ่าน รวม 4 ชนิด ได้แก่ เรื่องย่อ โครงเรื่อง คำถามถูกผิด และคำถามอรรถนัย โดยให้กลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยครูอุดรดิตถ์ จำนวน 160 คน ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านบทความ 4 เรื่อง ซึ่งมีสิ่งช่วยสร้างความคิดรวบยอดเรื่องละชนิด ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาที่ได้รับสิ่งช่วยสร้างความคิดรวบยอดก่อนการอ่าน 4 ชนิด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และเรื่องย่อช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในด้านความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าคำถามถูกผิด โครงสร้างเรื่อง และคำถามอรรถนัย

เบญจกรณ์ ฉัตรนะรัชต์ (2524 : 77-85) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์ความ กับความสามารถในการอ่านเอาความภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 305 คน ทาแบบทดสอบชนิดโคลงที่ละ เครื่องสัมพันธ์ความที่ต้องการจะทดสอบ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเอาความภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เครื่องสัมพันธ์ความ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

เยาวลักษณ์ ณ เชียงใหม่ (2524 : 117-121) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษ ที่ใช้ประโยคซับซ้อนชนิดต่างๆ รวม 4 ชนิด ซึ่งเกิดจากการปริวรรต ได้แก่ nominalization, relative clause, passive voice และ grammatical deletion ในประโยคภาษาอังกฤษ กับข้อความที่มีใจความเดียวกัน ซึ่งไม่ใช่ประโยคซับซ้อนเหล่านี้ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 98 คน ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูง กับ กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำ ทาแบบทดสอบที่มีข้อความซึ่งใช้ประโยคซับซ้อน กับแบบทดสอบที่มีข้อความซึ่งลดความซับซ้อนผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ใช้ประโยคซับซ้อน กับข้อความที่ลดประโยคซับซ้อน ของนักศึกษากลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ทัศนีย์ มั่งประยูร (2524 : 35-37) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 109 คน โดยแบบทดสอบภาษาอังกฤษแต่ละทักษะย่อย 5 ทักษะ พบว่าคะแนนเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ซึ่งแสดงว่านักศึกษาที่มีความสามารถในทักษะย่อยต่างกันเป็น 3 กลุ่ม คือ ทักษะการสันนิษฐาน การอนุมาน และการประเมินข้อต่อบโต้อยู่ในระดับสูงสุดระดับเดียวกัน ทักษะที่คะแนนอยู่ในระดับรองลงมา คือ ทักษะการตีความ ทักษะที่คะแนนอยู่ในระดับต่ำสุด คือ ทักษะการสรุปโดยอิงความ

สุวัฒน์ จันทรลอย (2527 : 70) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่าน สมรรถภาพการอ่านเร็ว และเจตคติต่อการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนราสิกขาลัย จังหวัดนราธิวาส ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างประชากรอย่างง่าย จำนวน 76 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มๆละ 25 คน โดยใช้ชุดการอ่านที่มีคำตามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่เรียนด้วยชุดการอ่านที่มีคำตามประกอบหลังการอ่าน มีสมรรถภาพในการอ่านเร็วสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ

สุนทรีย์ วัฒนจินดาพร (2527 : 96-101) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้คำตามก่อน หลัง และระหว่างการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2526 โรงเรียนวัดราชโอรส จำนวน 120 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่มๆละ 40 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับคำตามก่อนการอ่าน หลังการอ่านและระหว่างการอ่าน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ รวมทั้งฉบับไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ในการให้นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เช่น ในการอ่านหนังสือนอกเวลา ครูควรจะให้นักเรียนได้รับคำตามประกอบการอ่านด้วย เพราะคำตามสามารถช่วยให้นักเรียน เรียนรู้เนื้อหาได้ทั้งที่ตรงกับคำตาม และไม่ตรงกับคำตาม นอกจากนั้น คำตามยังมีบทบาทในการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) และช่วยลำดับเหตุการณ์ (Sequencing) ของเรื่องที่อ่านด้วย

สมปอง ขวัญคำ (2529 : 45-47) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 240 คน ทำแบบทดสอบวัดอัตราเร็วในการอ่าน และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านสารคดีและบันเทิงคดี แล้วนำคำตอบที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านมาคิดเป็นร้อยละ ผลการวิจัยสรุปว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ศรีสกุล ด้านยุทธศิลป์ (2529 : 112-118) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สมรรถภาพการอ่านเร็ว และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนอ่าน 3 วิธี โคลซ SQ3R และตามคู่มือครู กลุ่ม

ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยการสุ่มอย่างง่าย ผู้วิจัยให้กลุ่มที่ 1 เรียนโดยวิธีการโคลซ กลุ่มที่ 2 เรียนโดยวิธีการ SQ3R และกลุ่มที่ 3 เรียนโดยวิธีการตามคู่มือครู ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง สอนโดยใช้แบบทดสอบวัดเจตคติการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดสมรรถภาพการอ่านเร็วด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการโคลซ และวิธีการ SQ3R มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในด้านสมรรถภาพการอ่านเร็ว พบว่า กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการโคลซ และวิธีการ SQ3R มีสมรรถภาพการอ่านเร็วสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษพบว่า กลุ่มที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการโคลซ และวิธีการ SQ3R มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธี SQ3R มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการโคลซ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ลัดดาวัลย์ คุ่มรอบ (2531 : 68-70) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมนำการอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 149 คน ซึ่งมีพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษจากการทดสอบกลางภาคเรียนไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรดังกล่าวออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะได้รับการสอนที่ใช้กิจกรรมนำการอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน และให้นักเรียนทำแบบทดสอบทุกครั้ง หลังจากจบการสอนในแต่ละคาบ ผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนำการอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาในต่างประเทศ มีผู้วิจัยพอสรุปได้ดังนี้

เจน แอล เดวิดสัน (Jane L. Davidson, 1971 : 6273-6274-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูและคำตอบของนักเรียน กลุ่มที่มีกิจกรรมการอ่านตามแนวที่กำหนด กับกลุ่มที่มีกิจกรรมการอ่านและคิดตามแนวที่กำหนด ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนเกรด 4 มา จำนวน 90 คน แล้วแบ่งออกเป็น 18 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีนักเรียนหญิง 3 คน นักเรียนชาย 2 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกให้คิดในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านตามแนวที่กำหนด มีแนวโน้มที่จะตอบคำถามไปในรูปเชิงวิจักษ์พอใจที่จะแสดงความคิดเห็นออกมา มากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีกิจกรรมการอ่านตามแนวที่กำหนดแบบธรรมดา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พฤติกรรมของครู และนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ฟิลลิป แฮร์รี่ ฟิลล์ (Philip Harry Feil, 1977 : 3226-A) แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียนา ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ที่กึ่งทดลองถึงผลของคำถามประกอบต่อความคงทนในการอ่านเพื่อความเข้าใจ เพื่อศึกษาว่าควรใช้คำถามแทรก ในการเรียนระดับวิทยาลัย เพื่อช่วยความคงทนในการอ่านหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาทางการศึกษาระดับปี 3 และ ปี 4 จำนวน 240 คน อ่านข้อความ 14 ข้อความ ประมาณ 4,000 คำ โดยมีคำถามประกอบแทรกอยู่ก่อนหรือหลังข้อความทั้ง 14 ข้อความ หลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างประชากรแบบสอบทันทีผลปรากฏว่า คะแนนความคงทนที่ตรงกับคำถามที่ใช้ในการทดลอง สูงกว่าคะแนนความคงทนที่เป็นข้อความใหม่ และทุกกลุ่มได้คะแนนเท่ากันตรงข้อที่เป็นคำถามใหม่เมื่อพิจารณาคะแนนในแบบสอบ พบว่าข้อที่ตรงกับคำถามประกอบ คะแนนของกลุ่มทดลองที่ใช้คำถามก่อนการอ่านดีกว่ากลุ่มทดลองที่ใช้คำถามหลังการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ และกลุ่มที่ได้รับคำถามก่อนและหลังการอ่าน คะแนนดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับคำถามอย่างมีนัยสำคัญ ในการจำข้อที่ตรงกับคำถามประกอบ

เอ็ม ดอกโตโรว์ และคณะ (M. Doctorow, et al., 1978 : 109-118) ได้ทำการวิจัยเรื่องกระบวนการที่ก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน โดยทำการทดลองกับนักเรียนเกรด 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ในสหรัฐอเมริกา โดยให้ฝึกการย่อเรื่อง หรือสรุปเรื่องทุกเรื่องที่อ่านเอง ผลการวิจัยพบว่าเด็กนักเรียนที่ได้รับการฝึกให้ย่อเรื่อง เองนั้นสามารถหาคะแนนได้ดียิ่งขึ้นได้ชัด ในการทดสอบทันทีหลังการอ่าน โดยใช้แบบสอบชนิดเลือกตอบ และในการทดสอบในเวลาต่อมา โดยใช้แบบทดสอบชนิดโคลซ ซึ่งดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับ

การฝึกให้ย่อเรื่องอย่างเห็นได้ชัด

เชอริล เจน เวเนอร์ (Cheryl Jane Weiner, 1978 : 5900-A) ได้ศึกษาเรื่องผลของการฝึกในการตั้งคำถาม และการตั้งคำถามของนักเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน โดยทดลองให้นักเรียนเกรด 6 ในสปริงฟีลด์ ออร์เรกอน ถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องี่อ่านโดยวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจากแบบทดสอบเลือกตอบ และให้เขียนเรียงความ ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอน และฝึกให้ใช้คำถามเกี่ยวกับเรื่องี่อ่านได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้มีการฝึก แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบทั้งสองฉบับนั้น การตั้งคำถามมีผลดีต่อการเขียนเรียงความมากกว่าแบบเลือกตอบ

เอ็ม แอล ดี เอ แอนเดอร์ และ ที เอช แอนเดอร์สัน (M.L.D.A. Andre and Anderson, 1978-79 : 605-625) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาและการประเมินผลกลวิธีการศึกษาด้วยตัวเอง โดยทำการทดสอบประสิทธิภาพของการที่ให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในสหรัฐอเมริกาอ่านเรื่อง และตั้งคำถามเองในขณะที่อ่านเรื่องอยู่นั้น พบว่า การตั้งคำถามเองในระหว่างการอ่านเรื่องนั้นช่วยทำให้คะแนน หรือผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เพื่อความเข้าใจของผู้เรียนสูงขึ้น โดยเฉพาะในข้อคำถามที่ตรงกันกับคำถามที่ผู้เรียนตั้งขึ้นเองด้วย

บรูซ บี ฮัดจิ้นส์ และคณะ (Bruce B. Hudgins, et al. 1979 : 259-265) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลบางประการของคำถามประกอบที่มีต่อนักเรียนระดับกลางที่มีระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่แตกต่างกัน โดยให้กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับกลางอ่านบทความที่มีคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ที่วางอยู่บนบทความและหลังบทความ แล้วใช้แบบทดสอบอิง เกณฑ์ซึ่งสร้างมาจากคำถามเดิมและสร้าง เสริมขึ้นมาใหม่ เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ผลปรากฏว่า เด็กที่ได้คะแนนสูง คือกลุ่มที่มีคำถามกระจายในข้อความที่ให้อ่าน กลุ่มที่ใช้คำถามซ้ำ และคำถามที่อยู่หลังการอ่านจะช่วยให้เด็กทำแบบทดสอบได้ดีขึ้นอีกด้วย

ไดอานา ซาเลห์ โดค (Diana Saleh Doake, 1981 : 3966-A) จากมหาวิทยาลัยคอนเนคติกัตได้ทำการวิจัยเรื่องผลของคำถามประกอบการเรียนรู้อย่างมีความหมายที่มีต่อการเรียนรู้และการจำสิ่งที่อ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย สุ่มจากนักเรียนเกรด 5 จำนวน 60 คน โดยจะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับคำถามวัดความเข้าใจ

ก่อนการอ่าน กลุ่มที่ได้รับคำตามวัดความเข้าใจหลังการอ่าน และกลุ่มควบคุมซึ่งไม่มีคำตามข้อความที่ใช้ในการทดลองมี 14 บท กลุ่มที่มีคำตามจะได้รับคำมาก่อนและหลังการอ่านในแต่ละบท หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบสอบถามแบบเดิมคำ และแบบโคลซโดยทันทีและทิ้งช่วง 1 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า คำตามวัดความเข้าใจก่อนการอ่านทำให้การเรียนรู้และการจำสิ่งที่อ่านง่ายขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และเป็นผลที่มีความคงที่ คือ กลุ่มที่ใช้คำตามวัดความเข้าใจก่อนการอ่านได้คะแนนดีกว่ากลุ่มที่ใช้คำตามวัดความเข้าใจหลังการอ่าน และกลุ่มที่ไม่มีคำตามอย่างคงที่ในการวัดความคงทนทันทีด้วยแบบสอบถามแบบเดิมคำและแบบโคลซ อย่างมีนัยสำคัญ

คอนสแตนซ์ แมคคัลลัฟ (Constance McCullough, 1981 : 65-70) ได้ทำการวิจัยเรื่องคำตอบของนักเรียนประถมศึกษาที่มีต่อชนิดของคำตามแบบธรรมดาในการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยทำการทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความของนักเรียนเกรด 1, 2 และ 4 ในสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 1, 2 และ 4 จำนวน 180 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านแต่ละทักษะมีความสัมพันธ์กัน แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้สรุปว่า การที่จะวัดความสามารถของนักเรียนในทักษะใดทักษะหนึ่งแล้วจะนำไปเปรียบเทียบกับความสามารถในทักษะอื่นนั้นไม่ได้ สำหรับการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 1, 2 และ 4 โดยการให้ตอบคำถามเกี่ยวกับการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ ผลปรากฏว่า นักเรียนเหล่านี้สามารถอ่านได้อย่างไม่มีปัญหาทุกระดับ

แอบบี้ อัดัมส์ และคณะ (Abby Adams, et al., 1982 : 27-54) ได้ทำการวิจัยเรื่องกลวิธีในการเรียนการสอน โดยใช้คำราที่เน้นเนื้อหาของนักเรียนระดับกลางโดยศึกษาประสิทธิภาพของการใช้ SQ3R กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 45 คน ในฮูจัน ออร์เรกอน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกใช้ SQ3R กลุ่มที่สองเรียนตามปกติแต่ครูจะให้ข้อมูลย้อนกลับ คือเมื่อนักเรียนตอบคำถามถูกก็ชมเชย ถ้าผิดก็มีการแก้ไข และกลุ่มที่สามไม่ได้รับการฝึกสอนเป็นพิเศษ แล้ววัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจากการเล่นเรื่องที่อ่านอีกครั้งหนึ่ง และตอบคำถามสั้นๆ 10 ข้อ ผลของการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ SQ3R ได้คะแนนจากแบบทดสอบตอบคำถามสั้นๆ ได้สูงกว่าทั้งสองกลุ่ม ส่วนคะแนนการเล่นเรื่อง

อีกครั้งหนึ่ง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่ากลุ่ม SQ3R จะมีคะแนนสูงกว่าก็ตาม คะแนนจากแบบทดสอบทั้งสองชนิดมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับปานกลาง

โทมัส เฮนรี บัทเลอร์ (Thomas Henry Butler, 1984 : 138-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของตัวแปรด้านรายวิชาและการฝึกที่มีต่อวิธีการเรียนโดยการใช้ SQ3R โดยศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 2 กลุ่ม ด้วยวิธีการ SQ3R โดยกลุ่มแรกสอนด้วยวิธีการ SQ3R แต่ไม่ได้ทำการฝึกขั้นตอน SQ3R มาก่อน เพียงแต่บอกกระบวนการว่ามีอะไรบ้างเท่านั้น และกลุ่มที่ 2 สอนด้วยวิธีการ SQ3R เช่นกัน แต่กลุ่มนี้มีการฝึกขั้นตอนของ SQ3R มาก่อน ตำราที่ใช้สอนอ่านนั้นเป็นตำราชีววิทยา วิทยาศาสตร์ และประวัติศาสตร์ ผลของการศึกษาทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มสูงขึ้น และมีความคงทนในการเรียนรู้สูงขึ้นด้วย และกลุ่มที่ได้รับการสอนวิธีการ SQ3R ซึ่งมีการฝึกขั้นตอนมาก่อนนั้น ผลการวิจัยปรากฏว่า มีแนวโน้มจะได้คะแนนดีกว่า และความคงทนก็ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ฝึกขั้นตอนดังกล่าวด้วย

เจมส์ อาร์ คิง และคณะ (James R. King, et al., 1984 : 205-218) ได้ทำการวิจัยเรื่องกลวิธีในการอ่านโดยให้นักเรียนตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และโดยการย่อเรื่องที่อ่าน โดยทำการทดลองสอนนักศึกษาที่เรียนวิชาพัฒนาการอ่าน ชั้นปีที่ 1 และ 2 ในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 87 คน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มหนึ่งเรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง อีกกลุ่มหนึ่งเรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน และกลุ่มสุดท้ายให้เป็นกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน มีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่า กลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และกลุ่มควบคุมไม่ว่าจะเป็นในการทดสอบแบบความจำ แบบเขียนตอบ และแบบให้เล่าเรื่อง